Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 8. *Den 15. Januar 1872.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Jordens Forløsning.

Tale af Ældste Orson Pratt i Salt Lake City den 20de August 1871.

(Fra „Deseret News.“)

Jeg vil læse et Par Vers af Johannes' Evangelium, 14de Kapitel, hvor Jesus siger: „I min Faders Huus ere mange Boliger; men dersom det ikke saa var, havde jeg sagt Eder det. Jeg gaaer bort at berede Eder Sted. Og naar jeg er gaaet bort og faaer beredt Eder Sted, kommer jeg igjen og vil tage Eder til mig, at hvor jeg er, skulle ogsaa I være.“

Det er ikke almindeligt for de Sidste Dages Hellige at vælge en Text og at indskrænke sine Bemærkninger til den, dog finder jeg intet Urigtigt deri, forudsat, at vi ikke hindre Guds Aands Virken paa os. Det er mit høieste Ønske, naar jeg fremstiller mig for en offentlig Forsamling, at kunne kjende Guds Sind og Villie angaaende hvad der bør tales. Ved menneskelig Viisdom kan Ingen fatte sine Medmenneskers Behov i enhver Henseende, men Herrens Aand kjender alle Menneskers Behov, og den formaaer at røre ved Guds Tjeneres Hjerte, saa de til enhver Tid kunne tale om det, der er meest gavnligt.

Med stor Interesse lyttede jeg til Ældsterne Woodruffs og Smiths Bemærkninger i Formiddags, men der var eet Punkt i Særdeleshed, som fængslede min Opmærksomhed, nemlig Menneskeslægtens Tilstand efter Døden og de sande Helliges store Ophøielse. Dette er et Emne af overordentlig Interesse for de Sidste Dages Hellige, og vi see ogsaa Fremtiden imøde med glad Forventning og stræbe at benytte dette korte Liv paa en saadan Maade, at vi kunne sikkre os de store Velsignelser, som ere lovede de trofaste Hellige herefter.

I det Skriftsted, jeg nys læste, underretter Jesus Verden om, at der i hans Faders Huus er mange Boliger. Min

Faders Huus! Der ligger en dyb Betydning i disse Ord. Hvor er det, og hvad er det? Bør vi tænke os et Huus som de smaa Bygninger vi Mennesker opføre til Boliger for os? eller hvorledes skal det forstaaes? Gud er et Væsen, som ifølge Skriftens Vidnesbyrd boer i Evigheden. Evigheden er hans Hjem, og i Evigheden findes der utallige Verdener, som ere skabte ved hans almægtige Haand. Naar vi altsaa tale om Faderens Huus, maae vi tænke os det som det er betegnet af de inspirerede Skribenter, thi de omtale mangfoldige Steder Evigheden som hans Bolig. Han er ikke blot Gud for saadan en lille Klode som vor; han præsiderer ikke over nogle faa isolerede Verdener i Rummet og lader de øvrige skjøtte sig selv; han er ikke blot Gud for de yngste Kloder, men alle Verdener, baade de nuværende og tilkommende, fra Evighed til Evighed ere hans og kunne betragtes som hans Bolig, thi han er allestedsnærværende.

Jeg mener ikke, at han er personlig tilstede allevegne, thi det vilde være umuligt; en Person kan aldrig være paa mere end eet Sted ad Gangen, hvadenten han er dødelig eller udødelig, høit ophøiet og fuld af al Viisdom, Herlighed og Magt eller ringe, nedværdiget og magtesløs. Saavidt Materien angaaer kan en Person kun være paa et enkelt Sted ad Gangen. Dette er indlysende af sig selv for Enhver. Naar vi derfor tale om Gud som allestedsnærværende, mene vi kun, at hans Viisdom, Magt, Storhed, Godhed og alle hans Væsens evige Egenskaber tilkjendegive sig rundt omkring blandt alt, hvad han har skabt. Han er allevegne tilstede ved sin Indflydelse, ved sin Almagt — med sin Myndighed fylder han Verdensrummet. Men naar vi komme til hans herliggjorte Person, da har denne et bestemt Opholdssted, men hvor dette er, er ikke bleven aabenbaret. Han har imidlertid ikke blot eet Opholdssted eller een Bolig, han er ikke indskrænket til et enkelt Sted, men han kan gaae og komme efter eget Behag; han besøger de forskjellige Afdelinger af sine udstrakte Riger og giver Raad og Instruktioner eftersom ham tykkes bedst.

Men hvis Evigheden er hans Bolig, hvad er det da for Boliger Frelseren hentyder til i vor Text? Det er Steder, som Skaberen har dannet ligesom denne Jord, thi denne vor Jord vil i sin fremtidige Udvikling udentvivl ogsaa blive en af Faderens Boliger, hvor hans Herlighed kan aabenbares, saavelsom paa andre forløste Kloder. Jeg troer, at han ved den givne Leilighed hentydede mere specielt til de celestiale Boliger eller Verdener, som vare blevne gjenløste og herliggjorte. Gud har skabt flere Verdener end Mennesket paa nogen mulig Maade kan tælle. Hvis vi kunde tælle de Partikler, hvoraf vor Jord er sammensat, vilde deres samlede Tal neppe udtrykke Begyndelsen af de Verdener, Gud har skabt i de henrundne Evigheder — Boliger, som først vare skabte timeligen, derefter forløstes og herliggjordes og bleve beærede med hans Nærværelse, der dannede dem, hvad der ogsaa er vor Klodes Bestemmelse.

Af Skriften erfare vi, at denne Jord blev skabt for nogle faa Aartusinder siden. Hvor længe selve dens Dannelse stod paa, veed man ikke. Bibelen omtaler sex Dage, men vi forstaae ikke saa ganske dette Udtryk „sex Dage.“ Det kan umulig være saadanne Dage, som vi regne efter; Dage, hvis Varighed afhænger af den færdigdannede Jords Dreining om sin Axe og Lyset fra Solen, der er Centrummet for vort Solsystem. En Dag synes at betegne et længere Tidsrum end vore 24 Timer. Da Herren talte med Adam i

Edens Have, sagde han: paa den Dag Du æder deraf skal Du døe; men han døde ikke inden 24 Timer efter sin Overtrædelse, men blev derimod henved tusind Aar gammel. Af dette Skriftsted fremgaaer, at der ikke var Tale om en Dag af vort Slags.

Da denne Jord blev skabt, var den udentvivl meget smuk, thi Gud er ikke Ophav til noget Ufuldkomment. Hvis der nu findes Ufuldkommenheder i Verden, har Mennesket selv indført dem. Hvor lang Tid der end er medgaaet til dens Dannelse, fremgaaer der dog saa meget af Bibelen, at den for en sex tusind Aar siden befandt sig omtrent i sin nuværende Form, med Undtagelse af Forbandelsen og dens Følger, der hvile over den. Ifølge de bedste kronologiske Optegnelser, man har, ere de sex tusind Aar snart fuldendte; vi leve saa at sige paa Aftenen af det sjette Aartusinde, og snart vil det syvende Aartusindes Morgen oprinde, det syvende Afsnit eller den syvende Dag, den Dag, da Jorden skal hvile fra al sin Synd og Ugudelighed, da Forbandelsen skal borttages og alle Ting fornyes.

Jorden vil da blive forskjønnet, men ikke fuldstændig forherliget, ikke fuldstændig gjenløst; den vil blive renset, helliget og beredt for Frelserens Regjering. Han vil personlig komme og regjere paa den som en af sin Faders Boliger, og efterat de tusind Aar ere henrundne og Ugudeligheden for en kort Tid atter faaer Lov at herske paa Jorden, da først vil den sidste store Forandring med denne Klode finde Sted. En Forandring vil blive tilveiebragt, ikke ved en Vandflod eller Daab som i Noe Dage, men ved en Daab af Ild og af den Hellig-Aand, hvorved selve Elementerne skulle luttres. Efterat det syvende Aartusinde er henrundet, skulle Elementerne renses eller med andre Ord, de skulle opløses i deres oprindelige Form og blive som de vare før de sattes sammen til at dann denne Klode. Derfor siger Johannes i Aabenbaringens 20de Kapitel: „Jeg saae en stor hvid Trone og ham, som sad paa den, for hvis Aasyn Himlen og Jorden flyede; og der blev ikke fundet Sted for dem."

Denne Flyen hen af den virkelige Himmel og af Jorden, paa hvilken vi boe, vil være et Sidestykke til vort naturlige Legemes Død eller Opløsning. Man kan med Rette sige, naar en Mand brændes paa Baalet, at hans Legeme flyede hen, at dets kjødelige Organisme er opløst og at dets Partikler ere gaaede tilbage til deres oprindelige Tilstand og blevne blandede sammen med vor Klodes mange andre Elementer. Men i Opstandelsen blive disse Elementer bragte sammen paany, og Legemet bliver reorganiseret — ikke som et dødeligt eller forkrænkeligt Tabernakel, men som en evig og uforkrænkelig Bolig for Menneskets Aand.

Paa lignende Maade vil Jorden forgaae og dens Elementer blive spredte om i Rummet; men ved Skaberens Almagt, der først organiserede den, vil den blive fornyet, og de Elementer, hvoraf vor Klode nu bestaaer, ville da atter blive sammenføiede og danne den nye Himmel og den nye Jord, thi, siger Apostelen Johannes, „jeg saae en ny Himmel og en ny Jord, thi den første Himmel og den første Jord var forgaaet."

Senere blev han bortført til et høit Bjerg og saae der det hellige Jerusalem nedstige fra det Høie, og af dette have vi en Skildring i hans 21de Kapitel. Antallet af Portene, Høiden af Murene og Beskaffenheden af Husene, Gaderne og hele Byens Herlighed er tydelig beskrevet i Aabenbaringen. Da det nye Jerusalem nedsteg, hørte Johannes en

Røst, som sagde: „See, Guds Paulun er hos Menneskene, og han skal boe hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem og være deres Gud. Og han skal aftørre hver Taare af deres Øine, og Døden skal ikke være mere, ei heller Sorg, ei heller Skrig, ei heller Pine skal være mere; thi det Første er veget bort, Alting er blevet nyt.''

Dette vil være Jordens sidste Forandring, og naar den har undergaaet samme, vil den være en af vor Faders Boliger. Den vil blive forløst eller, om jeg saa maa sige, gjennemgaae sin Opstandelse, efterat den først er „flyet hen." Denne dens fornyede Tilstand vil vare evig ved, den vil aldrig omskiftes, og Jorden vil i denne Tilstand blive Bolig for de Disciple, til hvem Jesus rettede Ordene i min Text.

Men hvor skal Jesus boe? Hvilken særegen Deel af Universet er bestemt for ham? Jeg svarer, at denne Klode vil blive Opholdssted for alle de Hellige, der have levet paa den fra Adams Dage og indtil den Dag, da den skal fornyes; naar dette er skeet, vil Gud boe hos dem, og han vil aftørre deres Taarer, og fra den Stund af skal der aldrig mere findes Sorg paa den; fra den Dag af vil der i al Evighed aldrig finde noget Dødsfald Sted paa den, thi „Døden er opslugt til Seier." Forbandelsen, der kom ved Faldet, vil være fuldstændig borttagen, og Gud selv vil oplyse denne Klode ved sin Herlighed og gjøre den til et langt herligere og brillantere Lyslegeme end Solen, der skinner paa vort Firmament.

Man vil maaske spørge: troer De Solen er en herliggjort Klode? Ja, i een Betydning er den. Den er endnu ikke fuldkommen forløst eller iført celestial Herlighed og beæret med Faderens Nærværelse som en celestial Bolig i al dens Fylde af Herlighed og Skjønhed, thi den er endnu underkastet mere eller mindre Forandring. Hvis den derimod var fuldkommen forherliget; hvis den havde gjennemgaaet sin timelige Tilværelse og var bleven herliggjort og fuldkommen celestial og var bleven Bolig for celestiale Væsener, vilde dens Glands være langt brillantere end vort Øie kunde udholde at skue. Vi kunne taale dens nuværende Glands og vi frydе os ved den; den giver Lys og Varme til de omliggende Verdener og gjør dem derved skikkede til Beboelse for menneskelige Væsener. Men var den herliggjort som den engang vil blive, og som vor Gud ogsaa vil blive, kunde forkrænkelige Væsener som vi ikke taale dens Glands — vi vilde fortæres.

Denne Jord er altsaa bestemt til a. blive en af de himmelske Boliger, og som Bevis for, at den skal være de Helliges Opholdssted evindelig, vil jeg anføre nogle Steder af Bibelen. I sin herlige Bjergprædiken, hvor Jesus omtaler nogle af hans Folks Velsignelser, siger han blandt Andet: „Salige ere de Sagtmodige, thi de skulle arve Jorden." Dette kan vissselig ikke anvendes paa denne timelige Tilværelse, thi see blot hvorledes det gik de Sagtmodige, der levede i Kristendommens første Tider. Fik de Arvedeel i Jorden? Ingenlunde. Hvad var deres Lod? At vandre om i Faare- og Gjedeskind, boe i Huler og Kløfter osv., thi de Ugudelige ansaae dem ikke værdige til at leve og boe med sig, og alligevel siger Frelseren: de Sagtmodige skulle arve Jorden. Hvad Tid? Hvis de ikke arve den før Døden, maae de visseligen arve den efter Opstandelsen. Johannes siger i Aabenbaringens femte Kapitel, at han saae en stor Skare af Hellige staaende for Gud Fader, hvilke alle vare Menneskenes Aander, med Undtagelse af dem, der op=

stode fra de Døde, da Kristus opstod. De sang en ny og herlig Sang, hvis Indhold dreiede sig om Emigration; de havde nemlig isinde at emigrere fra destes daværende Hjem i det celestiale Paradis til et andet Sted, og deres Sang lød omtrent saaledes: „Du er værdig at tage Bogen og oplade dens Segl, fordi Du er slagtet og med dit Blod haver kjøbt os til Gud af alle Stammer, Tungemaal, Folk og Slægter, og Du haver gjort os til Konger og Præster for vor Gud, og vi skulle regjere over Jorden."

Dette er altsaa deres fremtidige Opholdssted, og de frydede sig over Udsigten til atter at komme til Jorden, deres virkelige Fødestavn, deres gamle Hjem. De vare borte fra Jorden en kort Tid paa Grund af den Ugudelighed, som herskede paa den; de havde maattet fjerne sig en lille Tid, fordi Døden overvældede deres forkrænkelige Legemer. Faldet har bragt dem ned i Graven, men de glædede sig ved Bevidstheden om, at Graven skulde opgive sine Døde. Disse Aander fra alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk glædede sig over at skulle faae deres Legemer tilbage i Opstandelsen og derefter vende tilbage til deres Hjemstavn, Jorden, for at modtage deres Kroner, Troner og Herredømme. „Vi skulle regjere paa Jorden," lød det. De skulde ikke komme for atter at blive forfulgte og fordrevne, som altid har været de Sagtmodiges Lod, naar de Ugudelige havde Magten; de skulle ikke forjages eller splittes ad som Tilfældet var med de Hellige fordum; de skulle ikke haanes, pidskes, gjennemsaves, halshugges, brændes osv., hvilken Skjæbne Guds Folk altid har været hjemfalden til, men de skulle komme for at regjere: „Du har gjort os til Konger og Præster for Gud, og vi skulle regjere paa Jorden."

Længden af den Periode, i hvilken de skulle regjere, er ifølge Aabenbaringens 20de Kapitel et tusind Aar, og det var kun Begyndelsen paa deres Vælde. „Salig og hellig er den, som haver Deel i den første Opstandelse; over disse haver den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle regjere med ham tusinde Aar." I deres Sang hentydede de ikke til deres evige Regjering paa Jorden, der skal begynde efterat de tusinde Aar ere forbi, og Jorden er forandret og fornyet. Det var et altfor herligt Emne for Johannes at skrive om og for Jordens Beboere at blive bekjendte med i deres faldne Tilstand. Hvis deres Jubel var saa overmaade stor ved Udsigten til kun at regjere et tusind Aar, og det endogsaa før Jorden var fuldkommen forløst og herliggjort, hvor langt større vilde ikke deres Glæde blive, hvis de kunde see sig selv som Konger og Præster for Gud og vide, at de skulde begynde en Regjering, der skulde vare gjennem Evighedernes Evighed.

Som Bevis for, at Menneskene skulle eie Jorden, naar de komme ud af deres Grave, vil jeg henvise til Ezekiels 37te Kapitel. Ezekiel levede blandt et Folk, som i en stor Grad var afveget fra Fædrenes Religion; de havde begyndt at opgive Haabet om at arve, hvad der var bleven forjættet deres Fædre, thi de saae, at Fædrene havde hvilet i Graven i mange Generationer og hverken de eller deres Afkom vare komne i Besiddelse af Forjættelsens Land, hvad der var lovet i Abrahams og Jakobs Dage. I erindre, at Gud lovede Abraham og Jakob, at de skulde faae Palæstina til evig Arv og Eie. Ikke blot deres Sæd, men de selv skulde boe der evindeligen. Med god Grund, tilsyneladende, kunde de udbryde: „Vore Been ere blevne tørre og vor Forhaabning er borte, vi ere afhugne," det vil sige fra det forjættede Land, de skulde

eie. For nu at udrydde saadanne apostatiske Ideer af Israel førte Herren Ezekiel ind i en stor Dal fuld af tørre Been og paalagde ham at profetere over disse Been og sige til dem: „I tørre Been, hører Herrens Ord! Saa sagde den Herre, Herre til disse tørre Been: See, jeg vil gjøre Sener paa Eder og lade Kjød opkomme over Eder og overdrage Eder med Hud og give Aand i Eder, og I skulle leve." Ezekiel gjorde som det blev ham sagt, og medens han endnu profeterede, hørtes der en stor Støi, der skete en heftig Bevægelse, og Benene nærmede sig, hvert Been til sit Been; og medens han betragtede denne Mængde Skeletter, der endnu hverken havde Sener, Kjød eller Hud, „see, da opkom der Sener og Kjød paa dem, og de bleve overtrukne med Hud, men der var ikke Aand i dem." Da sagde Herren til sin Tjener: „Spaa, Du Menneskes Søn! Du skal sige til Aanden: saa sagde den Herre, Herre: kom, Du Aand fra de fire Veir, og blæs paa disse Ihjelslagne, og de skulle leve! Og jeg spaaede saasom han befoel mig, og Aanden kom i dem, og de bleve levende og stode paa deres Fødder, en saare stor Hær."

Hvis vi skulde gaae til uinspirerede Lærere og spørge dem om Betydningen af alt dette, vilde de svare, at det var Synderes Omvendelse til et nyt Liv; men Herren har en anden Udlæggelse deraf, hvad man kan see af det følgende Vers: „Du Menneskes Søn, disse Been, de ere alt Israels Huus" — deri indbefattet de gamle Patriarker og alle deres Forfædre for mange Slægter. Folkene i Ezekiels Dage sagde: Vore Been og vore Forfædres Been ere blevne tørre, og vore Forhaabninger ere borte, vi ere afhugne, thi vi ere ikke komne til vort Arveland, Palæstina, osv.; men Herren ønsker ved denne Fremstilling at tilintetgjøre deres Vantro, og Udtydningen af Synet var denne: „See, jeg vil oplade Eders Grave og vil lade Eder komme op af Eders Grave, mit Folk, og lade Eder komme til Israels Land."

Herren sagde ikke, at han vilde føre dem til nogen ukjendt Egn i det store Verdensrum, hvad nogle Digtere i vor Tid vil have det til, hvilke troe paa en Himmel udenfor Tid og Rum. Da jeg blev gammel nok til at dømme for mig selv, kunde jeg ikke begribe, hvorledes noget Sted kunde ligge udenfor Rummet, som er ubegrændset, og da jeg kom til at læse i Skriften, fandt jeg, at den Himmel, som de gamle Profeter saae hen til, er paa vor egen Jord. Der er imidlertid mange Mennesker, som ikke ville arve noget Land, thi Gud har aldrig forjættet dem noget. Mange Generationer have levet, som ikke have eiet andet Land end det de selv have tilegnet sig ved menneskelige Love, som Herren ikke havde noget med at skaffe, uden forsaavidt at han tillod dem at staae ved Magt for Ordens Skyld. Men alle menneskelige Love gaae tilgrunde, naar Herren kommer, thi da vil Verden blive styret ene og alene ved guddommelige Love, og velsignet er det Folk, som har sikkret sig et Arveland hos den store Skaber, der eier Jorden, og som kan give den til hvem han behager.

Han gav de Retfærdige blandt Israel Landet Palæstina og Egnene deromkring. See, siger han, jeg vil aabne Eders Grave og bringe Eder til Eders eget Land, og I skulle fornemme, at jeg er Herren. Naar Herren har bragt dem ud af deres Grave og gjenindsat dem i det Land, han gav til deres Fædre, da ville de tilfulde forstaae, at han har opfyldt sin Forjættelse.

Jeg kunde ønske at dvæle længere ved dette Emne, og tillige henvise til den 37te Salme og til hvad Herren ved flere Leiligheder sagde til Moses om at arve Jorden evindelig, men jeg maa lade dette beroe til en anden Gang.

Et godt Vink.

(Fra „Deseret News.")

Nogle Folk ere fødte til Storhed, Nogle erhverve sig Storhed ved Talent, Energi og Flid, Andre komme til Storhed ganske uforvarende. Utah og dets Indbyggere, som hidindtil have holdt sig saa beskedent tilbage, ere nu øiensynlig komne ind paa den slagne Kongevei til Storhed og Berømmelse, ja det lader næsten til, at den vil blive os paatvungen snarere end vi selv ventede. At Storhed er os forbeholdt af Skjæbnen, derom kan der ingen Tvivl være. Den kommer, den fornemmes, den kan baade sees og føles.

Telegrammer fra Staterne underretter os om, at Mormonspørgsmaalet vækker stor Sensation i Washington og vil lægge Beslag paa en stor Deel af Kongressens Opmærksomhed denne Session. Der siges, at „vor gamle Ven" Senator Cragin har serveret sin uheldige Bill igjen, i Haab om at faae Polygami undertrykt; at Ansøgning om Utahs Optagelse i Unionen som Stat vil blive forelagt begge Kongressens Huse før Juleferien; at fremtidige Ægteskaber i Utah skulle bestemmes ved Kongreslove; at tidligere Ægteskaber skulle anerkjendes som gyldige, hvad der vel ogsaa passer bedst med Skriftens Lære, der siger, at hvad Gud har sammenføiet, skal intet Menneske adskille.

Vi lykønske os i Anledning af, at Kongressen tilsyneladende har taget Sagen i Haand med den alvorlige Beslutning at gjøre noget ved Mormonismen. Det er en Sag af høieste Vigtighed og bør overveies med Sindighed og Ro, thi overmaade Meget afhænger af den Maade, hvorpaa Regjeringen optræder ligeoverfor Mormonismen. Men vi haabe, at Landets Repræsentanter ville undgaae al Ophidselse saa meget som mulig, thi Heftighed og Lidenskabelighed gavner ingensomhelst Sag.

Hvad Utahs Optagelse som Stat angaaer, da er det paa høie Tider, dette Skridt foretages. Dernæst, Ægteskab er en Sag af allerstørste Vigtighed for hele Menneskeslægten, og hvis Kongressen skal foretage noget ved denne Institution, bør det kun skee efter den modneste Overveielse og med tilbørligt Hensyn til Ansvaret og de mulige Følger.

Een Ting ville vi dog tillade os at foreslaae: Hvis Kongressen skulde tage den Beslutning at indskrænke Ægteskabet i dette Territorium eller eventuelle Stat, burde den idetmindste fastsætte en fjern Dag i Fremtiden for sammes Træden i Kraft, for Exempel om en fem og tyve Aar, for at alle de, der nu leve og som troe paa mere omfattende Ægteskab, ikke skulle blive forulempede i deres Troes Udøvelse, hvad der er dem garanteret i Grundloven. I Løbet af denne Tid

vilde Erfaringen da have viist, om „Systemet" vilde uddøe eller ei, som Nogle nu forsikkre er Tilfældet.

Vi have meget Mere at sige om denne Gjenstand, men det haster ikke; den er af udmærket Kvalitet og taber intet ved Alderen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Efterretninger fra Utah.

I forrige Nr. berørte vi løselig, at et nyt Forhør over Præsident Young var berammet til den 4de Decbr., det vil sige til en Tid, som det var fysisk umulig for ham at indfinde sig, paa Grund af de svære Sneestorme, der i længere Tid havde raset i Utah. „Ringen" havde to Formaal for Øie ved denne Bestemmelse. Hvis Præsident Young ikke indfandt sig til det fastsatte Klokkeslet, havde man vunden en prægtig Leilighed til at telegrafere over al Verden, at han var „virkelig" flygtet og derved forøge Ophidselsen mod de Hellige, og dernæst vilde Kautionssummen (stor 5,000 Dollars) være forspildt, hvilket vilde være et godt Paaskud til at faae Kassen forsynet, thi desværre, „Ringen" er i Forlegenhed for Mynt. Efter en varm Debat mellem Dommeren McKean og den ny ansatte Unions-Attorney for Utah, Hr. Bates, paa den ene Side og Præsident Youngs Advokat Hr. Hempstead paa den anden, blev det tilsidst afgjort, at Kautionssummen ei skulde ansees som tfortabt og tillige fik Hr. Hempstead udvirket, at Sagen atter blev udsat, dennegang til den 9de Januar.

Hr. Fitch, som var engageret til at holde en Række Foredrag nede i Staterne i Vinter, ilede øieblikkelig hjem, da han modtog Depesche om det berammede Møde, men kom ikke tidsnok. Reisen fra Omaha til Ogden, som sædvanlig varer to og en halv Dag, varede ved denne Leilighed over en Uge paa Grund af Sneestormene paa Sletterne.

Hr. George C. Bates har tidligere været ansat i høie Stillinger i Michigan, Californien og Illinois. Ved den store Brand i Chicago mistede han Alt, undtagen sit Talent og sin Energi. Han roses i Bladene som en fuldendt Gentleman og bringer med sig godt Vidnesbyrd for sin Duelighed og Retsindighed. Hvis dette bekræfter sig, tør vi forudsige, at han vil føle sig særdeles tilfreds med Befolkningen i Utah, der forstaaer at skattere Retfærdighed, da denne saa sjelden er bleven dem tildeel.

Præsident Grant har tillige udnævnt Hr. W. B. Irving til Registrator i Landkontoret i Utah, hvilken Bestilling tidligere beklædtes af Hr. General Maxwell. Denne Maxwell var en af de ledende Aander i den berygtede „Ring," var Præsident Youngs Hovedanklager og stillede sig flere Gange som Kandidat for Dele-

geret i Kongressen for Utah, i Opposition mod Broder W. H. Hooper. Af hvad Grund han er bleven afskediget og har forladt Territoriet er os ikke bekjendt, men vi fælde ingen Taare ved hans Bortgang, thi i de Aar, han har opholdt sig i Utah, har hans Vandel betegnet ham som alt Andet end Hædersmand.

Kongressen i Washington aabnede sine Møder for indeværende Session den 4de December, ved hvilken Leilighed Præsidentens Budskab oplæstes. Denne Gang har Præsidenten ogsaa betænkt Utah med en lille Bemærkning, som vi i vor Beskedenhed sætte megen Priis paa. Vi holde af Folk, der kæmpe med aabent Visir, selv om Vaabenet er rettet mod vort eget Bryst, men Hykleri og Underfundighed hade vi, hvad enten det har sit Bo hos den Geistlige eller Politikeren. Den tilsigtede Paragraf lyder saadanne:

„Utah-Forviklingerne. I Utah findes endnu en Levning af Barbariet, der er stødende for Civilisationen, Sømmeligheden og de Forenede Staters Love. Regjeringen har imidlertid fundet Territorial-Embedsmænd, som ere villige til at udøve deres Pligter i Billighedens Aand og med tilbørlig Agtelse for Lovens Majestæt. Hverken Polygami eller nogen anden Overtrædelse af de bestaaende Love vil blive taalt indenfor de Forenede Staters Grændser. Det er ikke mod disse selvkaldte Helliges Religion vi nu stride ind, men mod deres Praxis. De ville blive beskyttede i at dyrke Gud ifølge deres Samvittigheds Bydende, men de ville ei faae Lov at overtræde Lovene under Skin af Religion. Jeg vil derfor tilraade Kongressen at tage under Overveielse hvad der bør gjøres for Polygamihustruerne og deres Børn, naar Lovene mod Polygami sættes i Kraft. Fra Humanitetens Standpunkt vilde det maaske for de uskyldige Børns Vedkommende være bedst, at Kongressen vedtog en Akt, hvorved Legislaturen i Territoriet Utah bemyndigedes til at anerkjende alle Børn, der ere fødte inden en vis Tid, for ægtefødte. Jeg fremfører ikke dette som et Forslag, men kun som en Antydning."

Hvor naadigt! I Mormoner kunne faae Lov til at dyrke Gud efter Eders Samvittigheds Bydende, og I loves Beskyttelse i Eders religiøse Tro, men udøve I den, faae I med Præsident Grant og Kongressen at bestille! Men viid, Du forfængelige Menneske, at Troen uden Gjerninger, er død. Herren har befalet os at vise vor Tro i vore Gjerninger, og vi holde det for Ret at adlyde Gud mere end Mennesker, selv om disse Mennesker have svunget sig saa høit op som til de høieste Dommersæder i Verdens mægtigste Nation. De, der i Oprigtighed ville adlyde Guds Bud, behøve aldrig at frygte, thi han vil selv være deres Beskytter og føre dem fremad til Seir, og hver En, som oploster sin Haand mod hans Hellige, vil blive beskæmmet, om intet Værre hænder ham.

Ældste William H. Hooper er naturligvis allerede paa sin Plads i Kongressen som vor mangeaarige troe og prøvede Forpost.

Korrespondance.

Amerika.

Fort Lookout, Utah,
den 11te Decbr. 1871.

Broder K. Peterson!

Min eneste Undskyldning for ikke at have besvaret Deres interessante og kjærkomne Brev af 21de Septbr. er, at Djævelen ikke har givet mig Leilighed dertil, og endnu er jeg ikke fri for hans Forfølgelse og Plageri.

Hvad Verden kalder Mormonisme, har været underkastet saa mange Prøver, saa mange Drøftelser og Debater i den store, store Verden, at dens indre Kraft og Selvstændighed maa utvivlsomt nu være indlysende for Enhver; den har staaet sin Prøve trods al Verdens Lærdom og Talenter, baade paa Bibelens, Videnskabens og Moralens Gebet. Ingen trofast Ældste i de Sidste Dages Helliges Kirke er nogensinde kommen tilkort, naar han har forkyndt Evangeliets Principer, trods den stærkeste Fordom og den bittreste Opposition. Det har været let at nedrakke Mormonismen for Saadanne, som aldrig befatte sig med Bibel, Fornuft eller Logik, men som kæmpe uden at møde Modstand; men naar Sandhedens og Retfærdighedens Snor udstrækkes, og Folk opfordres at holde sig indenfor dens Grændser, da er det ikke saa lige at modbevise vor hellige Religions Principer. Ligesaa let kunde man paatage sig at bevise med Bibel og Videnskab, at 2 og 2 ikke er 4.

Missouri og Illinois bære tilstrækkelig Vidnesbyrd om, at baade Mormonlederne og Folket ere fuldt og fast overbeviste om deres Religions Guddommelighed, thi de have taalt baade Savn, Sorg og Død for deres Tro.

Verden vil maaske sige: Eders Religion kan nok gaae an, hvis I blot opgav det skrækkelige Princip Polygami. Hertil vil jeg svare: om vi skulde opgive ethvert Princip i vor Tro, som maatte være anstødeligt for Verden, vilde vi selv blive anstødelige for vor Gud, og han vilde sandsynligvis forkaste sit Folk for deres Daarskab, forudsat at han ikke havde tilladt saadanne Forandringer. Verden maa imidlertid indrømme, at nævnte Princip har sin Støtte i Skriften, men, siges der, det staaer i Strid med Kristenhedens Aand og vor Tids Begreber. Ere vore Medmennesker visse paa, at deres Kristendom er ret, eller at vor Tids Begreber ere korrekte? Hvis den guddommelige Sandhed skulde strækkes ud over deres Systemer, i hvormange Stykker vilde de saa blive skaarne isønder?

Ja men det strider mod vore Love. Ere de visse paa, at deres Love ere korrekte og stemmende overens med Guds Villie? Rette eller urette, sige de, vore Love existere, og vi have baade Magt og Villie til at haandhæve dem. Meget vel, men har Gud ikke ogsaa baade Magt og Villie til at haandhæve *sine* Love? og mon ikke hans Magt er nok saa stor som Menneskenes? og sætter han ikke tillige en Ære i at værne om sine Love i sit Rige? Verden haster fremad til en afgjørende Krisis i Kampen mod den Almægtige; derfor kan man ogsaa vente at see hans Straffedomme blive udøste over Jorden paa de hundrede hidtil ukjendte Maader.

Mit Raad til de Hellige i Skandinavien og overalt i Verden er derfor: vandre i Ydmyghed for Eders Gud, hold hans Love i Agt og Ære og tag ikke Deel i Verdens forfængelige Aand; husk

at i Guds Kirke er der altid en Anstødssteen og en Forargelses Klippe; husk tillige at hans Veie ere ikke som vore Veie.

Til mine Medældster i Skandinavien vil jeg sige: Forkynd Jesus Kristus og ham korsfæstet; lad hans Kors og Eders egen Selvfornegtelse være Eders Stolthed; hold Eders Aand reen og lad alle Eders Tanker og Eders Ord være saa hellige og kydske som mulig. Advar Verden om dens forestaaende Dom og lær den at undflye den kommende Vrede; gjør Eder Umage for at indsamle de Hellige og bed af Eders ganske Hjerte, at Herrens Ord maa faae Eders Bryst til at svulme af salig Fryd, kort sagt om jeg end ikke har nævnt enhver god og ædel Plante, som burde voxe i Eders Sjæl, plant den der, naarsomhelst I finde en saadan paa Eders Vei.

Til de fattige Hellige, som for Øieblikket ere ude af Stand til at vandre til Zion, vil jeg sige: Guds Forjættelser til Eder ere store, hvis I kun ere taalmodige og gjøre det Bedste, I kunne. Knur aldrig, klag aldrig, men stol paa Gud og vær troe mod ham, og i hans beleilige Tid ville Eders retfærdige Ønsker blive opfyldte.

Mine Sødskende i Skandinavien, I have en god og prøvet Mand til Præsident; bed alvorligt for ham, at Gud maa fremme sin Sag ved hans vise og omhyggelige Ledelse. Vi herhjemme vare bedrøvede ved at miste ham, men for Eders Skyld fandt vi os deri, og vor Bøn er stadig og altid for ham og dem, der arbeide med ham i Herrens Viingaard, saavel som for alle de Hellige i det fjerne Skandia.

Maa vor Herres Jesu Kristi Naade og den Hellig-Aands Inspiration være med Eder Alle. Amen.

Orson Hyde.

Brigham City, Utah,
9de Decbr. 1871.

Præsident K. Petersen.

Kjære Broder!

Om end Bølgerne til visse Tider hæve sig høit paa Tidens oprørte Hav, seiler dog „Zions" Skib stolt hen over dem, som om Intet var paafærde. Vi nyde Fred og Tryghed, men vore Fjender have aldrig Fred. Der er en mørk Fremtid for dem, der vandre uden Aabenbaringens Lys, og som ere fremmede for Livet i Herren. Medens Nationerne paa Grund af deres Syndighed og Fornegtelse af Guds Almagt gaae deres Opløsning imøde ved indre Splid og Tvedragt, voxer Zion her mellem Bjergene og dens Indflydelse føles allerede langt udenfor dens Grændser. Uagtet Veien er trang, som fører til Liv og Udødelighed, er det dog en urokkelig Sandhed, at Alle og Enhver, der adlyde Evangeliet ude blandt Nationerne og følge dets Banner i Storm og Stille, i Modgang og Medgang, i Sorg og i Glæde, ville engang indtage høie Ærespladser i Samfundet; den Ringe vil blive mægtig; unge Mænd, som med Tro og Nidkjærhed erhverve sig Kundskab og Dannelse, ville faae Plads i Statsmændenes Række. Allerede nu frygte vore Fjender for Zions voxende Magt og søge at tilintetgjøre vor Indflydelse ved at faae alle vore Brødre, der indtage borgerlige Embedsstillinger i Utah, fjernede. Men Herren er ifærd med opreise og ophøie det Folk, som saa længe var ringe og foragtet af Verden. Ligesom Herren fordum vendte Brødrenes Ondskab til Gavn for den unge Joseph, saa at han tilsidst blev Herre over al Ægypten og Frelser for sin Faders Huus, og ligesom Daniel, der først forfulgtes og domfældtes, siden blev en af Babylons mægtigste Mænd, saaledes vil Herren nu i disse sidste Dage bringe sine Tjenere til

Magt og Anseelse, og enhver trofast Hellig vil dele Lod med dem.

Jeg omtaler naturligvis ikke disse ing, Br. Peterson, i den Hensigt at belære Dem, men for at mulig en eller anden af mine Sødskende, der maatte læse disse Linier, kunde opmuntres til Trofasthed, thi jeg har mange Venner i kjær Erindring i mit Fødeland.

Om nogle Dage venter jeg at træffe sammen med Broder Cluff, i Forening med hvem jeg skal foretage en Missionstour blandt de skandinaviske Hellige i det nordlige Utah. Behag at hilse Brødrene i Kontoret Deres med Agtelse

A. Christensen.

Norge.

Kristiania, den 28de Decbr. 1871.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder!

Deres Skrivelse af 16de dennes er fremkommet og De takkes for samme. Det glæder mig at høre om Br. Dehlins Helbredelse. Jeg er ogsaa taknemlig for Deseret News og Mill. Star, som De sender mig; det gjør saa godt at faae Nyheder fra Hjemmet. „Skandinaviens Stjerne" er os ogsaa en kjærkommen Gjæst, og vi bestræbe os for at faae den udsendt i Konferencen samme Dag den ankommer.

Br. Emil Nøkelby var indkaldt for Politiet i Drammen den 17de Decbr. og blev forbudt at døbe der i Byen; derimod tillod man ham at prædike saa meget han lyster.

Af og til møder en Præst eller Skolelærer i vore Forsamlinger og optager Debatten med os, men vi søge altid at bevare en stille og fredelig Aand og vi skilles gjerne med gjensidig gode Følelser.

Br. M. Andersen fra Zion beder at hilse; han var her i Julen, men reiste idag til Hadelands Green en Tour; han befinder sig meget vel og er tilfreds.

I Søndags afholdt vi et stort Raad her i Kristiania ved hvilken Leilighed to nye Distrikter organiseredes (det 13de og 14de) og femten Brødre ordineredes til Præstedømmet. Paa Søndag skulle vi afholde Examen for Søndagsskolen. Ogsaa i Frederikstad og Trondhjem gjøre Søndagsskolerne god Fremgang.

I denne Tid døbes ikke ret Mange, men Alle synes med en vis Spænding at vente paa Nyheder fra Utah. Hvad der end hænder, vide vi at Zion vil blive renset og Guds Rige vinde ny Kraft og Udbredelse overalt i Verden.

Ønskende Dem og Brødrene et godt Nytaar tegner jeg mig Deres hengivne Broder i Pagten.

J. C. A. Weibye.

Uddrag af Josephs Smiths Levnetsløb.

Mai 1842. (Fortsat fra Side 112).

Fredagen den 13de havde jeg en Samtale med Ældste Rigdon angaaende disse onde Rygter, der vare satte i Cirkulation af Francis M. Higbee. Foreslog i Byraadet, at kraftige Forholdsregler burde tages for at forebygge alslags Usædelighed i vor By, saa de Uskyldige og Gode kunde være beskyttede mod visse umoralske Personers Efterstræbelser, hvilke desværre have indsneget sig blandt Befolkningen.

Det rygtedes idag i Nauvoo, at for-

henværende Guvernør Boggs af Missouri var bleven skudt.

Tirsdagen den 17de. Vi indrykke følgende Erklæring fra Daniel H. Wells.

„Nauvoo, Illinois, den 17de Mai 1842.

„John C. Bennett mødte idag personlig for mig, Daniel H. Wells, Raadmand for Nauvoo City, og erklærede paa sin hellige Eed, saa som Loven foreskriver, at han aldrig var bleven lært af Joseph Smith Noget, som i mindste Maade strider mod Evangeliets Principer, Moralen, Guds eller Menneskenes Love, hverken direkte eller indirekte, hverken i Ord eller i Gjerning. Tillige erklærede han, at ham bekjendt havde Joseph Smith aldrig seet gjennem Fingre med nogensomhelst upassende Vandel hverken i det offentlige eller private Liv, og han havde aldrig lært ham under fire Oine, at utugtig, ukydsk Omgang med Kvinder var under visse Omstændigheder tilladelig, og var heller ikke vidende om, at han nogensinde havde lært Andre Saadant.

„Beediget og undertegnet hos mig Dags Dato.

Daniel H. Wells,
Raadmand."

John C. Bennett var indtil for ganske nylig Borgmester i Nauvoo, men opgav denne Bestilling, da Folkets Harme og Forbittrelse mod ham stadig tiltog som Følge af hans umoralske og utugtige Vandel.

I Raadet den 19de Mai rettede jeg følgende Opfordring til John C. Bennett: Vil De behage at afgive en sandfærdig og bestemt Erklæring, hvorvidt De kjender Noget, der kan være nedsættende paa min Karakteer. General Bennett svarede: I al min Omgang med Præsident Smith saavel offentlig som privat har jeg altid fundet ham at være en Mand af strengeste Moral.

Jeg gjorde derpaa nogle skarpe Bemærkninger i Raadet angaaende dem, som have gjort sig skyldige i at udsprede falske Rygter, og sagde blandt Andet: Lad et Aar henrinde, og see saa, om ikke Broder Joseph vil blive hentet fra den ene Ende af Byen til den anden for at rykke de Syge væk fra Gravens Rand; og jeg siger i Herrens Navn: hvis de ikke fra denne Time af ville omvende sig og holde op med deres Løgn og Bagvaskelse, skal Herren forbande dem og deres Tunge klæbe til deres Gane.

Søndagen den 22de. I „Quincy Whig" findes Følgende om Snigmordet paa forhenværende Guvernør Boggs af Missouri:

„Lillburn W. Boggs blev snigmyrdet i sin Bopæl i Independence, Missouri, den 6te dennes af en ubekjendt Person. Han sad alene i sit Værelse, da en Pistol, ladet med grove Hagl, blev affyret gjennem et af Vinduerne. Tre af Haglene traf ham i Hovedet, af hvilke et trængte ind i Hjernen. Da hans Søn, en Dreng, hørte Skuddet, løb han ind i Faderens Værelse og fandt ham i en ynkelig Tilstand, hvorfor han strax gjorde Anskrig. Man fandt Fodtrin udenfor Vinduet, tilligemed den fatale Pistol. Guvernøren levede endnu den 7de, men der er ringe Haab om hans Helbredelse. En Mand er mistænkt for Mordet og er sandsynligvis allerede arresteret. Der cirkulerer adskillige Rygter i Anledning af denne forfærdelige Daad, af hvilket et lægger Skylden paa Mormonerne, fordi Hr. Boggs formenes at have været en virksom Aarsag til deres Uddrivelse fra Staten. Mormonprofeten Joseph Smith skal ogsaa efter Forlydende have profeteret for et Aars Tid siden, at han vilde blive ramt af en voldsom Død. Der er derfor god Grund for Rygtet. Borgerne i Independence har udlovet en Belønning af

500 Dollars for Morderens Paagribelse."

Jeg gik derfor til Redaktøren af „the Wasp" og lod følgende Artikel indrykke i hans Blad:

„Nauvoo, Illinois, den 22de Mai 1842.

„Hr. Bartlett. De har i Deres Blad „Quincy Whig" af 21de dennes gjort mig en stor Uret i at tillægge mig en Projeti om Guvernør Lilburn W. Boggs' voldsomme Endeligt. Boggs var Kandidat for Stats Senatet og faldt rimeligvis for en politisk Opponents Haand med sit „Ansigt og sine Hænder endnu dryppende af Uskyldiges Blod," men jeg havde ikke mindste Andeel i hans Mord. Min Haand er reen og mit Hjerte ligesaa for alle Menneskers Blod. Jeg er træt af de evindelige Beskyldninger og og Bagvaskelser, som idelig ophobes paa mig af rænkefulde Mænd. Jeg ønsker og forlanger kun at nyde ubeskaaret de Rettigheder, som garanteres alle Mennesker af de Forenede Staters og Illinois's Konstitutioner og Love. Vil De godhedsfuldt optage denne Artikel i Deres ærede Blad.

Forbindtligst
Joseph Smith."

(Fortsættes).

Pressens Udtalelser.

Fra „Albany Law Journal" optage vi Følgende: „Uagtet vi ønske at see Mormonerne underkaste sig de Forenede Staters Love, maa man dog ikke glemme, at Utah var et mexikansk Territorium, da Brigham Young og hans Folk søgte Ly der, efter deres Uddrivelse fra Nauvoo. Mormonernes Flid har forvandlet hiin hylende Ørken til en smilende Have, og disse Folk kom ind under vort Scepter gjennem Traktaten, der afsluttedes i Guadeloup Hidalgo den 2den Februar 1848. Hvis Mormonerne havde havt nogen Stemme i Sagen, vilde de udentvivl langt hellere have foretrukket Mexikos Herredømme end det amerikanske, under hvilket Joseph Smith blev snigmyrdet i Carthage, efterat han havde overgivet sig til Guvernør Fords Beskyttelse. Ingen kan negte, at Mormonerne jo ere blevne forfulgte og forurettede af de Forenede Staters Borgere, der drev dem blødende gjennem Vildnisserne i Jowa og de tilgrændsende Stater, indtil de havnede i Utahs Ørkener. Om ogsaa Polygami staaer i Strid med vore Love og Begreber, staaer det dog ikke i Strid med Naturens Love. Desuden har vor Regjering taalt det saalænge, at vi haabe denne Sag maa blive behandlet paa mildeste Maade, og at de ulykkelige Mormoner ikke atter skulle bringes til en storartet Udvandring fra deres Besiddelser. Baade Jøderne og Muhamedanerne kunne ifølge deres Religion have flere Hustruer. Lad os derfor give Mormonerne en forholdsvis passende Tid, førend Loven af 1862 mod Polygami sættes i Kraft mod deres Profet. Vi baade haabe og ønske, at Polygami snart maa blive undertrykt blandt os, men ønske tillige, at de Sidste Dages Hellige skulle behandles uden al unødvendig Haardhed for deres eiendommelige Begreber."

Fra „New York Tribune" optage vi Følgende om „Korstoget" mod Utah. „Havesyge og Bigotteri, Uredelighed og Intollerance ligge paa Bunden af denne Kamp. Disse Eventyrere, som skraale saa høit om at beskytte Sædeligheden, have just ikke indlagt sig nogen Berømmelse ved deres Dyd, Gudsfrygt eller Retskaffenhed. De ønske kun at rane Minerne, Landet og Handelen fra Mormonerne. Doktor Newman, som gjorde en Missionstour til Utah ifjor Sommer uden at det lykkedes ham at gjøre en eneste Proselyt, er en væsentlig Ophavsmand til de nuværende Forviklinger. At Mormonerne roligt ville finde sig i at see deres Ledere straffede, kan Ingen for et Dieblik troe. De bleve engang drevne udenfor Civilisationens Grændser af de Kristne, nøgne, blottede, hungrige, omgivne kun af Vilde i en gold Ørken; men her byggede de et Hjem, en Stat, voxede i Velstand og Lykke, indrettede sig sin egen Regjering og dyrkede Gud efter deres Samvittigheds Bydende, indtil deres Fjenders Havesyge har opsøgt dem i det fjerne Vesten og nu søger at fordrive dem paany. Man har taalt deres Organisation, ja endog tilstedt deres Repræsentant Sæde i de Forenede Staters Kongres i en Række af Aar uden mindste Protest. Da Utahs organiske Akt blev given, skulde man have gjort sine Indvendinger; nu er det for seent. Hele dette „Korstog" er vor Tidsalder uværdigt; saadan Fremgangsmaade passer sig kun for hine mørke Tider, da man foranstaltede Korstog til Grundfæstelsen af visse theoligiske Dogmer."

Bladet „Washington Capital" har følgende Bemærkning om Dr. Newman: „Vi anerkjende alle Menneskers Ret til at organisere sig i Samfund og dyrke Gud efter deres Samvittigheds Bydende, men Dr. Newman er af en anden Mening. Hans Høiærværdighed vil ikke tillade, at den Almægtige bliver dyrket af Mormonerne. Indholdet af hans Troesbekjendelse er omtrent saaledes: „Disse Mormoner maae slet ikke tilbede Gud, og for at opnaae dette, har jeg formaaet Regjeringen til at aabne Straffeanstalterne for alle Brigham Youngs polygamiske Tilhængere, som vove at dyrke Gud uden mit Samtykke." Det er liberalt!

Blandinger.

Et nyt Bevis paa „Ringens" Sædelighedsfølelse staaer omtalt i „Deseret News" af 20de December. Nogle uanstændige Damer, som vare indførte fra Staterne og nød „Ringens" specielle Beskyttelse i Salt Lake City, bleve af vore Brødre arresterede, forhørte, overbeviste om deres Brøde og derefter idømte Mulkt. Dette skulde man troe maatte glæde Unionsdommerne og deres Forbundsfæller, som have gjort saadanne Kæmpeanstrengelser for at faae Præsident Young og Andre straffede for „usædelig" Omgang med deres ægteviede Hustruer, men langtfra! En habeas corpus Ordre blev udstedt, ifølge hvilken „Damerne" bleve førte frem for Overdommer Hawley og frikjendte, fordi By-Autoriteterne ifølge hans Opfattelse ikke havde tilstrækkelig Myndighed. Hør det, o Verden! og døm efter Fortjeneste

disse Libertineres Færd, som skuffe Dig med deres Skraal om Sædelighed. Men disse Kvinder vare rigtignok ikke „Mormoner" og det forandrer naturligvis Sagen.

„New York Herald" siger, der findes Intet i de Forenede Staters Grundlov, som kan forbyde en Stat at indføre Polygami.

„Omaha Herald" siger: „Jøderne i Salt Lake City have offentliggjort en Taksigelsesadresse til Mormon-Myndighederne for deres Imødekommenhed at overlade dem rummelige Lokaler uden Godtgjørelse til Afholdelse af deres religiøse Fester. Den høimodigste og mest tolerante Sekt, vi nogensinde have kjendt, er Mormonerne."

Fra Washington skrives til „New York Herald" under 4de Decbr. „Der gaaer endeel Snak her om Præsidentens Udtalelse i sit Aars-Budskab om Polygamispørgsmaalet, og der rører sig nogen Lyst til at kritisere den kraftige Tone, hvori han baade fordømte Mormonerne og roste de Forenede Staters Embedsmænd i Utah."

Eldste Chr. Madsen skriver fra Aarhuus under 8de Januar at alt staaer vel til i hans Konference; der er Fire blevne døbte siden Nytaar og Flere staae meget nær. Fred og Orden hersker allevegne, naar undtages i Randers, hvor man paa gammel Viis slaaer Vinduerne ind og paa anden Maade søger at forstyrre vore Forsamlinger.

Af Mangel paa Plads kunne vi ikke optage saa meget eller saa mange af Brødrenes Breve, som vi gjerne ønske, hvilket bedes undskyldt.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peterson

Trykt hos F. E. Bording.